

Arrest

nr. 158 961 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van gemengde Russisch-Oekraïense origine. U werd geboren op X 1987 in X (oblast Kiev, Oekraïne), waar u ook steeds hebt gewoond. Midden of eind september 2014 werd bij u thuis een convocatie afgeleverd van het militair commissariaat. U was op dat moment op vakantie bij vrienden in Zhitomir (oblast Zhitomir, Oekraïne) en vernam erover van uw moeder die u had opgebeld. Uw moeder zei dat er in dit verband naar u werd gezocht. U diende zich aan te melden bij het militair commissariaat voor een medische keuring en het vervullen van uw legerdienst. U vreesde dat u als reservist naar de conflictzone in het oosten van het land zou worden gestuurd en besloot niet meer

naar huis terug te keren en in Zhitomir te blijven, waar u vervolgens uw vlucht uit het land voorbereidde. U zou nadien ook ontslagen zijn op uw werk omdat u uw dienst voor het leger ontliet. Voor uw uitreis contacteerde u een zekere (T.), aan wie u uw Oekraïens binnenlands en internationaal paspoort diende af te geven. Hij gaf uw documenten aan de chauffeur die u per vrachtwagen van Oekraïne naar België bracht en u kreeg ze nadien niet terug. U vertrok op 10 november 2014 en kwam op 14 november in België aan waar u op 18 november uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw militair boekje, attesten van het leger van 2012 aangaande uw inschrijving in het register als dienstplichtige met bijhorende Engelstalige vertaling, uw werkboekje met bijhorende Franstalige vertaling, uw diploma's en puntenbijlagen met bijhorende Engelstalige vertaling, uw geboorteakte met bijhorende Engelstalige vertaling, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van de scheidingsakte van uw ouders en een convocatie op uw naam van het militair commissariaat met bijhorende Engelstalige vertaling.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u als reservist in het kader van de mobilisatie werd opgeroepen door het leger, waaraan u hebt verzaakt en waardoor u riskeert strafrechtelijk vervolgd te worden.

Er kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u midden of eind september 2014 aan de hand van een convocatie door het militair commissariaat werd opgeroepen als reservist en nadien in dit verband werd gezocht en riskeert strafrechtelijk vervolgd te worden omdat u niet op deze oproeping bent ingegaan (CGVS, p. 6-7, 13-14). Er bestaat immers ernstige twijfel aangaande de authenticiteit van de door u neergelegde, naar eigen zeggen originele convocatie van het militair commissariaat (CGVS, p. 10). Zo blijkt duidelijk dat dit stuk ergens is uitgeknipt en zijn de kantlijnen niet eens rechtlijnig. Verder bevat dit attest nergens een stempel noch hoofding van de officiële uitreikingsinstantie. Tevens lijkt dit stuk veel weg te hebben van een met vulpen ondertekende kopie (troebele tekst). De convocatie bevat ook geen informatie over de manier waarop ze werd afgeleverd. Correcte en volledige formele modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt bovendien dat dergelijke documenten gemakkelijk zelf gefabriceerd of vervalst kunnen worden (of dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn). U verklaarde verder dat u inmiddels strafrechtelijk vervolgd wordt of zal worden omdat u niet op deze convocatie bent ingegaan. U verklaarde hieromtrent dat u een gevangenisstraf riskeert omdat u zich hebt onttrokken aan deze eerste oproeping, die u niet persoonlijk ter ontvangst ondertekend hebt (CGVS, p. 6-7, 13-14). Deze uitleg is niet geloofwaardig. Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de opgeroepen persoon de oproeping voor mobilisatie persoonlijk in ontvangst moet nemen. Als de persoon in kwestie niet voor ontvangst getekend heeft, zal hij niet vervolgd kunnen worden voor zijn niet-verschijnen. Gelet op de door u beschreven situatie, namelijk dat u afwezig was toen de convocatie werd afgeleverd en u ze niet ter ontvangst hebt ondertekend, en de voormelde informatie, is het niet aannemelijk dat u op dit moment reeds een bestraffing riskeert omwille van het feit dat u zich niet hebt aangemeld in het kader van de mobilisatie, zoals u beweert. Bovendien blijkt uit diezelfde informatie aangaande de mobilisatie dat indien men bij de eerste twee oproepingen – die men persoonlijk ter ontvangst heeft ondertekend – zich niet heeft aangeboden, dit louter beschouwd wordt als een administratieve overtreding en men hiervoor slechts een geldboete riskeert onder artikel 210.1 van het wetboek van administratieve overtredingen. Pas na het niet verschijnen op een derde oproeping – die opnieuw persoonlijk ter ontvangst ondertekend werd door de opgeroepene – riskeert men gerechtelijk vervolgd te worden en veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf onder artikel 336 van het Strafwetboek. De inhoud van de door u neergelegde convocatie op uw naam, die de eerste en voor zover de enige convocatie zou zijn die werd afgeleverd (CGVS, p. 6-7), namelijk dat u een gevangenisstraf van 2 tot 5 jaar onder artikel 336 van het Strafwetboek riskeert indien u zich aan deze oproeping zou onttrekken, alsook uw verklaringen hieromtrent, stroken bijgevolg geenszins met de beschikbare informatie. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw oproeping in het kader van de mobilisatie alsook de waarachtigheid van dit door u neergelegde stuk onderuit gehaald.

Voorts verklaarde u dat u ook op uw werk ontslagen werd omdat u zich aan deze oproeping onttrokken hebt (CGVS, p. 5). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan voormelde oproeping kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille hiervan ook op uw werk ontslagen werd. Dit kan evenmin uit uw werkboekje worden afgeleid. Meer nog blijkt uit uw werkboekje dat u op 31

oktober 2014 zelf ontslag hebt genomen op uw laatste werk in plaats van dat u ontslagen werd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast.

Het feit dat u uw werkboekje bovendien nog verkregen hebt (na de aantekening van 31 oktober 2014) en het duplicaat van uw geboortakte nog op 30 september 2014 te Kiev werd uitgereikt, ondermijnt bovendien verder de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u sinds midden september 2014 omwille van uw problemen bij vrienden in Zhitomir bent gebleven en sindsdien niet meer naar Kiev bent teruggekeerd (CGVS, p. 3, 5-6, 9).

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde clandestiene reisweg van Oekraïne naar België. U verklaarde dat u per vrachtwagen van Oekraïne naar België werd vervoerd en dat de chauffeur u beval in het slaapcompartiment van de vrachtwagen te blijven, en u onderweg niet persoonlijk gecontroleerd werd (CGVS, p. 9-10). Deze uitleg is niet aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengenzone te betreden, zonder gevonden en persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u op deze manier de EU zou zijn binnengekomen. U verklaarde verder dat u uw binnenlands en internationaal paspoort diende af te geven aan de persoon die uw reis en de hiertoe benodigde documenten had geregeld, dat hij ze op zijn beurt aan de chauffeur had afgegeven en u uw documenten nadien niet hebt teruggekregen. U wist verder zowaar niet welke reisdocumenten voor u geregeld werden, noch of dit valse reisdocumenten waren. U verklaarde dat u uw paspoorten immers niet terugkreeg omdat u niet mocht weten welke reisdocumenten voor u geregeld werden (CGVS, p. 8-10). Ook deze uitleg is niet aannemelijk. Uit bovenvermelde informatie blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens van de voor u geregelde reisdocumenten niet zou kennen en/of dat u hierover niet zou zijn ingelicht door de smokkelaar. In dezelfde lijn is het niet aannemelijk dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met uw reisbegeleiders, indien er onderweg in geval van controle iets mis zou lopen, aangezien u op illegale wijze gesmokkeld werd (CGVS, p. 10). Hoewel u verklaarde dat u niet mocht weten welke reisdocumenten voor u geregeld werden, kon u bovendien niet verklaren waarom u dan ook uw binnenlands paspoort, het identiteitsdocument van een Oekraïens staatsburger bij uitstek, niet hebt teruggekregen van uw reisbegeleiders (CGVS, p. 8-9), aangezien dit stuk geen informatie over een eventueel visum dat voor u werd geregeld bevat. Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw verklaarde clandestiene uitreis en het ontbreken van uw binnenlands en internationaal paspoort doen het vermoeden ontstaan dat u deze paspoorten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het tijdstip waarop u een internationaal paspoort werd uitgereikt, een eventuele woonstregistratie elders in uw land van herkomst, het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Aangaande uw vrees om als reservist te worden gemobiliseerd dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde het Oekraïense leger als reservist niet te willen dienen omdat u geen partij wil kiezen in het huidige conflict, en omdat de nieuwe regering naar uw mening geen hervormingen heeft doorgevoerd en niets heeft gedaan aan het systeem van corruptie in uw land (CGVS, p. 10-16). Hieruit blijkt dat uw weigering om als reservist te worden ingezet in het Oekraïense leger niet is ingegeven door een vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling omwille van één van de redenen voorzien in de

Vluchtelingenconventie (ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, behoren tot een bepaalde sociale groep), maar dat u zich in hoofdzaak beroept op het feit dat u gewetensbezwaren zou hebben.

In dit verband moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet beroept op absolute gewetensbezwaren tegen het gebruik van geweld of het regulier militair apparaat aan sich. Zo blijkt uit uw verklaringen en uit uw gedrag dat u in principe niet gekant bent tegen het gebruik van geweld of tegen het inzetten van troepen in een gewapend conflict. Zo blijkt uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde attesten dat u zich in 2012 bij de Oekraïense autoriteiten hebt gemeld om u in het militair register in te schrijven waardoor u in aanmerking kwam om uw legerdienst te vervullen (CGVS, p. 5-6), en verklaarde u eveneens wel bereid te zijn dienst te doen voor het leger indien u hiertoe verplicht zou worden in geval het huidige conflict in het oosten van het land onbestaande was (CGVS, p. 11), wat er op wijst dat u niet gekant bent tegen het gebruik van wapens of tegen het bestaan van een krijgsmacht ter verdediging van een land. Aangezien legerdienst impliceert dat u een militaire training volgt opdat u in oorlogstijd als reservist zou kunnen worden ingezet wijst deze houding niet op fundamentele gewetensbezwaren ten aanzien van geweld in een militaire context. Verder verklaarde u dat een land het recht heeft om zijn territorium of burgers te verdedigen en hiervoor wapens te gebruiken indien het wordt aangevallen door het leger van een ander land en zei u dat u zelf ook bereid zou zijn om in dit geval de wapens op te nemen om uw land te verdedigen (CGVS, p. 13, 15-16), wat een duidelijke tegenindicatie vormt van absolute gewetensbezwaren tegen het gebruik van geweld of het regulier militair apparaat aan sich.

Het Commissariaat-generaal meent dat er uit uw verklaringen ook geen fundamentele gewetensbezwaren kunnen worden onderscheiden betreffende uw deelname aan een militaire actie of handeling die gericht is tegen een gemeenschap of bevolkingsgroep waarmee u zichzelf zou identificeren. Toen u werd gevraagd of u er kan inkomen dat een land ertoe gedwongen wordt haar leger in te zetten indien er geen andere uitweg voorhanden is, antwoordde u dat dit toch zeer moeilijk voor u is, vooral indien het gaat over de inzet van een leger tegen de eigen bevolking. U stelde hierbij dat ingeval een deel van de bevolking zich illegitiem met geweld wil afscheuren van het land of wanneer een deel van de bevolking geweld gebruikt tegen een ander deel van de bevolking, en waarbij er dus sprake is van een burgerconflict, in de eerste plaats de politie in plaats van het leger moet worden ingezet. U voegde hieraan toe dat de politie hierbij geweld mag gebruiken indien nodig, om vreedzame burgers te beschermen (CGVS, p. 12-13). Bijgevolg kan hieruit worden besloten dat u zich in principe niet verzet tegen het gebruik van geweld door de autoriteiten tegen haar eigen bevolking. Hieruit blijkt dat u zich niet zozeer verzet tegen het feit dat de Oekraïense autoriteiten met gebruik van geweld optreden tegen de strijders in het oosten van het land, maar wel tegen de wijze waarop de Oekraïense overheid heeft geprobeerd en momenteel probeert het conflict te beslechten. Uit uw verklaringen blijkt dat u de Oekraïense overheid verwijt te weinig te hebben onderhandeld met de strijders alvorens militair in te grijpen (CGVS, p. 12-13).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u uw weigering om ingezet te worden in het conflict baseert op politieke bezwaren tegen het beleid van de huidige regering in het algemeen en het beleid van de regering ten opzichte van de separatisten in het oosten van het land in het bijzonder. U verklaarde het Oekraïense leger als reservist niet te willen dienen omdat u geen partij wil kiezen in het huidige conflict, en omdat de nieuwe regering naar uw mening geen hervormingen heeft doorgevoerd en niets heeft gedaan aan het systeem van corruptie in uw land. U meent dat de autoriteiten het conflict in stand houden om zo geen nieuwe hervormingen door te moeten voeren, en dus misbruik maken van de situatie (CGVS, p. 10-16). In dit verband moet worden opgemerkt dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke motivatie van zijn overheid voor een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren tegen het vervullen van de dienstplicht: "Not every conviction, genuine though it may be, will constitute a sufficient reason for claiming refugee status after desertion or draft-evasion. It is not enough for a person to be in disagreement with his government regarding the political justification for a particular military action. Where, however, the type of military action, with which an individual does not wish to be associated, is condemned by the international community as contrary to basic rules of human conduct, punishment for desertion or draft-evasion could, in the light of all other requirements of the definition, in itself be regarded as persecution." (UNCR, Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171).

Wat betreft een mogelijk verzet tegen een deelname aan het militaire conflict in het oosten van het land omwille van de methodes en middelen die door de Oekraïense (militaire) autoriteiten worden aangewend tijdens het conflict – u verklaarde dat u niet de schuld wil dragen van de dood van vredige/onschuldige burgers (CGVS, p. 10-11) – dient verwezen te worden naar de toegevoegde informatie aan uw administratieve dossier waaruit blijkt dat er weliswaar gewag wordt gemaakt van bepaalde schendingen van de (mensen)rechten door de strijdende partijen, maar dat deze schendingen

vooral worden begaan door enkele specifieke groepen of eenheden, zoals de gewapende groepen langs de kant van de pro-Russische separatisten, sommige nationalistische Oekraïense volksmilities die tegen de separatisten vechten of de Veiligheidsdienst van Oekraïne (SBU) aan de kant van de Oekraïense overheid. In de beschikbare rapporten wordt er geen gewag gemaakt van systematische of grootschalige schendingen van de mensenrechten of het oorlogsrecht door de eenheden van het reguliere Oekraïense leger waarin u als reservist zou worden ingelijfd. Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat u niet kunt aantonen dat er een reële kans bestaat dat u in het kader van een mobilisatie als reservist in het reguliere Oekraïense leger blootgesteld zou worden aan het risico om deel te nemen aan daden die ingaan tegen internationaal aanvaarde mensenrechten of grondbeginselen van het internationaal humanitair recht (cf. OHCHR, Report on the human rights situation in Ukraine: 11th Report – 16 May to 15 August 2015).

Wat betreft een eventuele vrees om zelf gewond te raken dient opgemerkt te worden dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg kan er niet besloten worden dat de door u gegeven redenen om geen gevolg te geven aan een eventuele oproeping door het leger in het kader van een mobilisatie oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een eventuele oproeping. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Kiev, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige documenten die u in het kader van uw asielaanvraag neerlegt kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw militair boekje en de attesten van het leger van 2012 bevatten louter informatie aangaande uw inschrijving in het register als dienstplichtige, die niet betwist wordt doch toont dit niet aan dat u effectief als reservist werd opgeroepen in het kader van de mobilisatie. Uw werkboekje, uw diploma's en puntenbijlagen, uw geboorteakte, een kopie van de overlijdensakte van uw

vader, en een kopie van de scheidingsakte van uw ouders ten slotte, bevatten louter informatie over uw identiteit, uw loopbaan en opleiding, het overlijden van uw vader en de scheiding van uw ouders, die evenmin betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten of terugkeervrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van “artikel 48/3 Vw., van de algemene rechtsbeginselen der behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht”.

Inzake de neergelegde convocaties en de vrees te worden vervolgd omwille van het niet ingaan op deze convocaties, betoogt verzoeker:

“(…)

Volgens verwerende partij kan worden getwijfeld aan de authenticiteit, aangezien er geen stempel noch hoofding van de officiële uitreikingsinstantie is, en er ook geen informatie op te vinden is over de manier waarop ze werd afgeleverd.

Verwerende partij toont evenwel niet aan hoe de convocaties van het militair commissariaat er dan wel zou moeten uitzien.

Aldus is er geen reden om geen geloof te hechten aan het document, minstens dient er het voordeel van de twijfel aan te worden toegekend.

De loutere bewering dat er corruptie in Oekraïne zou zijn en documenten er makkelijk tegen betaling te verkrijgen zouden zijn, toont evenmin aan dat zulks in casu het geval is. In het administratief dossier is dienaangaande overigens enkel een document van Landinfo te vinden in de Noorse taal. Uit de vrije vertaling van dit document blijkt duidelijk:

‘The level of corruption in a country may give an indication of the likelihood that it issues false documents in the country. However, Landinfo has **no reliable information** to indicate that there is such a connection.’

En verder:

‘The extent to which the government knowingly issues false documents with content based on bribes, is hard to say for certain. Landinfo’s impression is that bribery is primarily paid so that a certain document is issued, and not to falsify the content. Especially interesting it may be to pay bribes to get a document within a reasonable time, so that the case will not be delayed.’

Het is dan ook duidelijk dat dit document geenszins aantoonde dat degelijke documenten gemakkelijk gefabriceerd of vervalst kunnen worden of dat er tegen betaling makkelijk vervalste documenten te verkrijgen zijn. Uit de hierboven vermelde info blijkt dat de inhoud van documenten immers niet wordt vervalst.

Verwerende partij toont haar bewering dan ook geenszins aan (schending materiële motiveringsplicht, minstens van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel).

Daarnaast stelt verwerende partij dat verzoeker niet kan worden vervolgd voor het niet ingaan op de convocaties, omdat hij de oproeping niet voor ontvangst getekend heeft. Bovendien zouden er eerst twee oproepingen dienen te gebeuren, die in geval van niet-nakoming enkel een administratieve overtreding tot gevolg zouden hebben.

Deze uitleg volstaat evenwel niet om de vrees van verzoeker als ongeloofwaardig af te wijzen.

Immers, verzoeker verwijst naar stuk 4 (commentaar bij artikel 336. Weigering van oproeping tot de mobilisatie), alsook stuk 5, zijnde een internetartikel van het ministerie van binnenlandse zaken van Oekraïne waaruit weldegelijk blijkt dat een man die de ontvangst van de oproepingsbrief had geweigerd en niet op het militair commissariaat is verschenen, gestraft werd met een vrijheidsberoving van drie jaar (artikel van 22.09.2015, te vinden op de website van het ministerie van binnenlandse zaken van Oekraïne, http://www.mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/printable_article/1642327).

De bewering van verwerende partij houdt dan ook geen steek, minstens strookt de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd niet met de huidige praktijk in Oekraïne (miskenning van de materiële motiveringsplicht).

Op geen enkel moment werd er voor het overige enig hiaat of tegenstrijdigheid opgemerkt in de verklaringen van verzoeker, zodat er weldegelijk reden is om geloof te hechten aan zijn verklaringen en vrees.”

Aangaande zijn reisweg naar België, stelt verzoeker:

“Ook omtrent de reisweg is er geen reden om te twifelen aan de verklaringen van verzoeker. Hij heeft niks te verbergen. Verwerende partij zoekt dan ook spijkers op laag water wanneer zij (vermoedt) dat u deze paspoorten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het tijdstip waarop u een internationaal paspoort werd uitgereikt, een eventuele woonstregistratie elders in uw land van herkomst, het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden.”

Het is voor verzoeker uiteraard onmogelijk dit ‘vermoeden’ van verwerende partij te weerleggen, nu hij geen negatief bewijs kan leveren.

Daar waar verzoeker stelt niet persoonlijk te zijn gecontroleerd omdat hij in de slaapcompartiment van de vrachtwagen bleef, meent verwerende partij dat zulks niet aannemelijk is.

Verzoeker verklaarde evenwel dat hij een persoon betaald had en hij zijn internationaal en nationaal paspoort had afgegeven om de nodige documenten te regelen voor deze reis.

Hij weet niet waarom hij niet persoonlijk werd gecontroleerd, doch enkel dat de chauffeur als enige is uitgestapt en alles geregeld had.

Verzoeker heeft geen reden om hierover te liegen.

Verzoeker ziet niet in waarom aan zijn relaas zou kunnen worden getwijfeld, noch dat de verklaringen met betrekking tot de reisweg als reden kan worden aangehaald om de geloofwaardigheid van zijn hele asielaanvraag in twijfel te trekken.”

Omtrent zijn vrees nopens zijn oproeping als reservist en de vervolging bij ontduiking, voert verzoeker aan:

“Evenwel blijkt uit de Guidelines on international protection n° 10 van de UNHCR: claims to Refugee Status related to Military Service within the context of Article 1A of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, te vinden op <http://www.unhcr.org/529efd2e9.html> dat er sprake is van vervolging wanneer er voor die persoon een risico is voor de bedreiging van het leven of van de vrijheid (punt 14):

*‘Persecution will be established if the individual is at risk of a threat to life or freedom, other serious human rights violations, or other serious harm. By way of example, **disproportionate or arbitrary punishment for refusing to undertake State military service or engage in acts contrary to international law – such as excessive prison terms or corporal punishment – would be a form of persecution.**’*

In casu kan in geval van veroordeling wegens het ontduiken van de mobilisatie, een gevangenisstraf worden opgelegd van minimum 2 jaar en maximum 5 jaar, zodat moet worden aangenomen dat er een risico is voor de bedreiging van de vrijheid van verzoeker. Er zijn geen voorbeelden gekend waarbij er na vervolging geen gevangenisstraf werd opgelegd of de persoon, niettegenstaande mobilisatie alsnog werd toegelaten alternatieve dienstplicht te ondergaan.

Daarenboven stelde verzoeker uitdrukkelijk dat hij geen gevolg wilde geven aan de oproeping omdat hij geen partij wilde kiezen in het conflict in het oosten van Oekraïne tussen het regime en de separatisten. Uit zijn verklaring kan verder in essentie nog worden afgeleid dat hij niet akkoord kan gaan dat het leger met (buitensporig) geweld wordt ingezet tegen zijn eigen burgers.

Hij beroept zich inderdaad niet op absolute gewetensbezwaren tegen het militair apparaat an sich, maar wel tegen het gebruik van geweld tegen eigen burgers. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor dat in geval van conflict tussen burgers in de eerste plaats de politie dient te worden ingezet in plaats van het leger teneinde een burgeroorlog te voorkomen.

Daar waar verzoeker tijdens het interview antwoordde op de vraag of de politie dan geweld mag gebruiken tegen zij die de andere burgers aanvallen, dat zulks mag als het nodig is om vredige mensen te verdedigen, moet evenwel worden opgemerkt dat verzoeker hiermee niet dezelfde graad van geweld bedoelde die het leger gebruikelijk hanteert in een burgeroorlog, zoals in casu.

Hieruit afleiden dat verzoeker zich niet verzet tegen het feit dat de Oekraïense autoriteiten met gebruik van geweld optreden tegen de strijders in het oosten van het land, maar enkel tegen de wijze waarop de overheid heeft geprobeerd om het conflict te beslechten, is dan ook niet correct.

Verzoeker verzet zich in eerste instantie tegen het gebruik van militair geweld tegen eigen burgers en vervolgens ook tegen de houding van de overheid om het conflict te beslechten en de wijze waarop verzoeker thans verplicht wordt om hierin standpunt in te nemen door te moeten ingaan op de oproeping.

Volgens verwerende partij is het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke motivatie van zijn overheid voor een bepaalde militaire actie niet voldoende om in aanmerking te komen voor de

toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren tegen het vervullen van de dienstplicht.

Nochtans beperkt het probleem van verzoeker zich niet louter tot de politieke motivatie an sich, maar ook tot het verplichten van verzoeker om standpunt in te nemen in de politieke discussie (pro of contra afscheiding van Oekraïne) en om militair geweld 1 te gebruiken tegen zijn eigen burgers. Een idee dat voor verzoeker ondenkbaar is en dus als geldig gewetensbezwaar moet worden aanvaard. Verzoeker kan dan ook weldegelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus gelet op het gewetensbezwaar, zeker gelet op het bestaan van mensenrechtenschendingen in hoofde van alle strijdende partijen (zie ook punt 1.4), hetgeen ook door verwerende partij wordt erkend.

Daarnaast moet ook worden gekeken naar wat de gevolgen zullen zijn voor verzoeker wanneer hij als dienstweigeraar zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en/of nogmaals weigert in te gaan op de oproeping.

Dienaangaande is het van belang te kijken naar soortgelijke situaties, 'since these may well show that there is a reasonable likelihood that the harm feared by the applicant will materialize sooner or later.' (Guidelines on international protection n° 10 van de UNHCR: claims to Refugee Status related to Military Service within the context of Article 1A of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, te vinden op <http://www.unhcr.org/529efd2e9.html>, p 5, punt 13).

In casu kan verwezen worden naar diverse internetartikelen.

Propaganda, Ukrainian desertion and conscription in Lithuania, te vinden op <http://www.wri-irg.org/node/24398>, 3 maart 2015 :

Ukrainian journalist Ruslan Kotsaba gained media attention after posting a video addressed to the Ukrainian president in which he said he would rather go to prison for five years for draft-dodging than fight pro-Russia rebels in the country's east. "I denounce mobilization [for war]," Kotsaba says. "I call on all reasonable adequate people to denounce this mobilization, because this hell, this horror, must be stopped." Now he faces 15 years in jail after being arrested for treason and obstructing the military.

A new Ukrainian government decree regulates foreign travel for those subject to mobilisation. It means people could be arrested at border checkpoints, with those guilty of draft-dodging facing up to five years in prison – a law that provided the basis for Kotsaba's video.

The military has also created a database to keep track of offenders, who face two to five years in prison if found guilty of dodging the draft.

Zie ook stuk 5, artikel van 22.09.2015, te vinden op de website van het ministerie van binnenlandse zaken van Oekraïne, http://www.mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/printable_article/1642327:

'Een man heeft de **ontvangst van de oproepingsbrief** met het bevel tot de militaire dienst in het Oekraïens leger **geweigerd** en is niet in het commissariaat verschenen. **Als gevolg daarvan werd hij gestraft met vrijheidsberoving voor de periode van drie jaar met de proefperiode van twee jaar.**'

En ook stuk VII van verwerende partij in het administratief dossier: Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights. Report on the human rights situation in Ukraine 16 May to 15 August 2015, p. 17, punt 57:

'Arbitrary detention in the context of mobilization

57. HRMMU documented several cases of arbitrary detention in relation to continuing mobilization into the Ukrainian armed forces (in particular in Kharkiv, Mukolaiv and Odesa). For instance, on 24 June, it interviewed a man who had been apprehended by people in military uniform in Derhachi, a suburb of Kharkiv. They took him to the Kharkiv military collecting point and requested his passport and other documents they needed to draft him. The man was forbidden to leave. Officers later **forced him to sign a document stating that he volunteered to serve in the army**. According to the witness, there were then more than a hundred young men at the point. His relatives reported to the police that he had been kidnapped. The case was filed but no action was taken. Having spent two days in detention, the man managed to escape and has since been hiding.'"

Verder doet verzoeker inzake het plegen van mensenrechtenschendingen in het conflict in Oekraïne gelden:

"Nochtans stelt Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights. Report on the human rights situation in Ukraine 16 May to 15 August 2015, p. 15, punt 47 (zie stuk VII in het administratief dossier en te vinden op <http://www.ohchr.org/Documents/Countries/UA/11thOHCHRreportUkraine.pdf>):

'49. **HRMMU continued to observe a persistent pattern of arbitrary and incommunicado detention** by the Ukrainian law enforcement (mainly by the Security Service of Ukraine) and by **military** and paramilitary **units** (first and foremost by the former volunteer battalions now formally incorporated into the Armed Forces of Ukraine, the National Guard and the police). These cases were often accompanied by torture and ill-treatment, and violations of procedural rights. HRMMU continues to advocate for proper and prompt investigation of every single reported case, and for prosecution of perpetrators. HRMMU

also urges the Security Service of Ukraine, the Ministry of Internal Affairs and the Ministry of Defence to put an end to such practices, and to strengthen human rights training of their staff.'

Verwerende partij kan derhalve niet de garantie geven dat er in hoofde van verzoeker geen risico is te worden geconfronteerd met de verplichting tot deelname aan bepaalde mensenrechtenschendingen door het Oekraïense leger.

Op vandaag worden nog steeds dergelijke schendingen vastgesteld in het oosten van Oekraïne (zie Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights. Report on the human rights situation in Ukraine 16 May to 15 August 2015, p. 15-17(stuk VII in het administratief dossier en te vinden op <http://www.ohchr.org/Documents/Countries/UA/11thOHCHRreportUkraine.pdf>)).

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt:

"Er is duidelijk sprake van een risico op onmenselijke behandeling of bestraffing in hoofde van verzoeker, wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Niet alleen is er sprake van arbitraire vasthoudingen, bovendien is er het reële risico in hoofde van verzoeker om te worden veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar diverse internetartikelen om zijn reële vrees aan te tonen. Het betreffen soortgelijke zaken aangaande onttrekking aan de mobilisatie.

Propaganda, Ukrainian desertion and conscription in Lithuania, te vinden op <http://www.wri-irg.org/node/24398>, 3 maart 2015 :

Ukrainian journalist Ruslan Kotsaba gained media attention after posting a video addressed to the Ukrainian president in which he said he would rather go to prison for five years for draft-dodging than fight pro-Russia rebels in the country's east. "I denounce mobilization [for war]."

Kotsaba says. "I call on all reasonable adequate people to denounce this mobilization, because this hell, this horror, must be stopped." Now he faces 15 years in jail after being arrested for treason and obstructing the military.

A new Ukrainian government decree regulates foreign travel for those subject to mobilisation. It means people could be arrested at border checkpoints, with those guilty of draft-dodging facing up to five years in prison – a law that provided the basis for Kotsaba's video.

The military has also created a database to keep track of offenders, who face two to five years in prison if found guilty of dodging the draft.

Zie ook stuk 5, artikel van 22.09.2015, te vinden op de website van het ministerie van binnenlandse zaken van Oekraïne, http://www.mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/printable_article/1642327:

'Een man heeft de ontvangst van de oproepingsbrief met het bevel tot de militaire dienst in het Oekraïens leger geweigerd en is niet in het commissariaat verschenen. Als gevolg daarvan werd hij gestraft met vrijheidsberoving voor de periode van drie jaar met de proefperiode van twee jaar.'

En ook stuk VII van verwerende partij in het administratief dossier: Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights. Report on the human rights situation in Ukraine 16 May to 15 August 2015, p. 17, punt 57:

'Arbitrary detention in the context of mobilization

57. HRMMU documented several cases of arbitrary detention in relation to continuing mobilization into the Ukrainian armed forces (in particular in Kharkiv, Mukolaiv and Odesa). For instance, on 24 June, it interviewed a man who had been apprehended by people in military uniform in Derhachi, a suburb of Kharkiv. They took him to the Kharkiv military collecting point and requested his passport and other documents they needed to draft him. The man was forbidden to leave. Officers later forced him to sign a document stating that he volunteered to serve in the army. According to the witness, there were then more than a hundred young men at the point. His relatives reported to the police that he had been kidnapped. The case was filed but no action was taken. Having spent two days in detention, the man managed to escape and has since been hiding.'

Dat verzoeker dan ook minstens gelet op het reële risico op onmenselijke behandeling of bestraffing de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend."

2.1.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een commentaar bij artikel 336 inzake de bestraffing in Oekraïne ten aanzien van een weigering van een oproep tot mobilisatie (bijlage 4) en het artikel van 22 september 2015 dat meermaals wordt aangehaald in het verzoekschrift (bijlage 5).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel

door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk van “de algemene rechtsbeginselen der behoorlijk bestuur” hij benevens de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden acht. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk (...).”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker geen dienstige argumenten aanvoert ter weerlegging van de bestreden beslissing waar omtrent zijn reisweg naar België met recht gesteld wordt:

“Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde clandestiene reisweg van Oekraïne naar België. U verklaarde dat u per vrachtwagen van Oekraïne naar België werd vervoerd en dat de chauffeur u beval in het slaapcompartiment van de vrachtwagen te blijven, en u onderweg niet persoonlijk gecontroleerd werd (CGVS, p. 9-10). Deze uitleg is niet aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengenzone te betreden, zonder gevonden en persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u op deze manier de EU zou zijn binnengekomen. U verklaarde verder dat u uw binnenlands en internationaal paspoort diende af te geven aan de persoon die uw reis en de hiertoe benodigde documenten had geregeld, dat hij ze op zijn beurt aan de chauffeur had afgegeven en u uw documenten nadien niet hebt teruggekregen. U wist verder zowaar niet welke reisdocumenten voor u geregeld werden, noch of dit valse reisdocumenten waren. U verklaarde dat u uw paspoorten immers niet terugkreeg omdat u niet mocht weten welke reisdocumenten voor u geregeld werden (CGVS, p. 8-10). Ook deze uitleg is niet aannemelijk. Uit bovenvermelde informatie blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens van de voor u geregelde reisdocumenten niet zou kennen en/of dat u hierover niet zou zijn ingelicht door de smokkelaar. In dezelfde lijn is het niet aannemelijk dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met uw reisbegeleiders, indien er onderweg in geval van controle iets mis zou lopen, aangezien u op illegale

wijze gesmokkeld werd (CGVS, p. 10). Hoewel u verklaarde dat u niet mocht weten welke reisdocumenten voor u geregeld werden, kon u bovendien niet verklaren waarom u dan ook uw binnenlands paspoort, het identiteitsdocument van een Oekraïens staatsburger bij uitstek, niet hebt teruggekregen van uw reisbegeleiders (CGVS, p. 8-9), aangezien dit stuk geen informatie over een eventueel visum dat voor u werd geregeld bevat. Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw verklaarde clandestiene uitreis en het ontbreken van uw binnenlands en internationaal paspoort doen het vermoeden ontstaan dat u deze paspoorten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het tijdstip waarop u een internationaal paspoort werd uitgereikt, een eventuele woonstregistratie elders in uw land van herkomst, het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast."

Verzoeker beperkt zich er immers toe zijn eerdere gezegden dienaangaande te herhalen. Deze loutere herhaling van zijn eerdere gezegden is niet dienstig om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen omtrent deze gezegden. De voormelde motieven gelden nog des te meer nu verzoeker bij het CGVS meermaals duidelijk stelde dat zijn smokkelaar en zijn passeur rekening hielden met de mogelijkheid dat hij zou worden gecontroleerd en zou worden opgepakt door de politie (administratief dossier, stuk 5, p.8-10). In tegenstelling met wat hij voorhoudt, vormt het weldegelijk een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn gezegden dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn beweerde reisweg naar België en hierover ongeloofwaardige verklaringen aflegde.

Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag op de vrees bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zijn dienstplicht te zullen moeten vervullen.

Verzoeker maakt echter geenszins aannemelijk dat hij reeds daadwerkelijk zou zijn opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen. Verzoeker laat de bestreden beslissing in deze volledig ongemoeid waar terecht vastgesteld wordt dat de neergelegde convocatie (i) een stuk is dat duidelijk ergens werd uitgeknipt en dat geen rechtlijnige kantlijnen heeft; (ii) nergens een stempel of hoofding bevat van de officiële uitreikingsinstantie; (iii) een met een vulpen ondertekende kopie lijkt te zijn; (iv) geen informatie bevat over de manier waarop deze werd afgeleverd (administratief dossier, map 'documenten'). In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, toont verweerder met deze vaststellingen afdoende aan dat geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht aan de neergelegde convocatie. De neergelegde convocatie betreft gelet op de voormelde vaststellingen hoe dan ook een stuk dat door eenieder met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. Derhalve kan hieraan niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

De voormelde, concrete vaststellingen inzake de neergelegde convocatie klemmen nog des te meer gelet op verzoekers vage verklaringen en gebrek aan interesse omtrent zijn vermeende oproeping om zijn dienstplicht te vervullen. Hoewel hij in contact stond met zijn moeder, kon hij niet aangeven of de neergelegde convocatie de enige convocatie was die hij ontving. Hij wist niet of er naast deze convocatie nog andere convocaties kwamen. Verzoeker verklaarde verder dat men hem ook telefonisch trachtte aan te manen om zich aan te bieden. Hij kon echter niet preciseren hoe vaak dit zou zijn gebeurd (administratief dossier, stuk 5, p.6-7). Indien verzoeker werkelijk zowel bij convocatie als telefonisch zou zijn opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich over dergelijke cruciale elementen zou hebben geïnformeerd wanneer zijn moeder hem hierover inlichtte.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gesteld wordt:

"Voorts verklaarde u dat u ook op uw werk ontslagen werd omdat u zich aan deze oproeping onttrokken hebt (CGVS, p. 5). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan voormelde oproeping kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille hiervan ook op uw werk ontslagen werd. Dit kan evenmin uit uw werkboekje worden afgeleid. Meer nog blijkt uit uw werkboekje dat u op 31 oktober 2014 zelf ontslag hebt genomen op uw laatste werk in plaats van dat u ontslagen werd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Het feit dat u uw werkboekje bovendien nog verkregen hebt (na de aantekening van 31 oktober 2014) en het duplicaat van uw geboorteakte nog op 30 september 2014 te Kiev werd uitgereikt, ondermijnt bovendien verder de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u sinds midden september 2014 omwille van uw problemen bij vrienden in Zhitomir bent gebleven en sindsdien niet meer naar Kiev bent teruggekeerd (CGVS, p. 3, 5-6, 9)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien deze door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

Ingevolge de voormelde vaststellingen kan niet het minste geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeker reeds door de Oekraïense autoriteiten zou zijn opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat hij ingevolge het niet-ingaan op zijn vermeende convocatie strafrechtelijke vervolging zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie omtrent de vervolging en bestraffing van enkele personen die niet ingingen op hun convocatie *in casu* niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoekers persoon en kan niet volstaan om aan te tonen dat hij ingevolge het niet-ingaan op een reeds ontvangen oproeping voor de dienstplicht zou dreigen te worden geviséerd of disproportioneel vervolgd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

In zoverre verzoeker aanvoert te vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te zullen worden opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen, dient voorts te worden opgemerkt dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging in de zin van voormelde bepalingen.

Een dienstweigeraar of deserteur is slechts een vluchteling wanneer deze:

- a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Waar de loutere vrees voor vervolging wegens dienstweigering of desertie niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan vervolging op grond van dienstweigering of desertie aldus wel aanvaard worden als een vrees voor vervolging in de zin van voornoemde bepalingen indien één of meerdere van de voormelde criteria zijn vervuld.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader vooreerst terecht gesteld dat verzoekers eventuele weigering om zijn dienstplicht te voldoen niet is ingegeven door een vrees voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoeker betwist dit overigens niet in het onderhavige verzoekschrift.

Wel voerde en voert verzoeker aan dat gewetensbezwaren hem zouden verhinderen zijn dienstplicht te vervullen.

Van een asielzoeker die religieuze of morele overtuigingen inroept om zijn dienstplicht niet te vervullen of hieraan te verzaken wordt verwacht dat hij deze overtuigingen duidelijk kan uitleggen, rekening houdend met de situatie op het terrein. De oprechtheid, de zwaarwichtigheid van deze overtuigingen voor de asielzoeker alsook diens andere morele overwegingen zijn hiervoor van wezenlijk belang. Bij de beoordeling van de oprechtheid van de overtuiging of gewetensbezwaren van de asielzoeker moet zijn

persoonlijkheid en achtergrond in rekening worden gebracht. Hij moet daarbij de persoonlijke relevantie en significantie van de redenen voor zijn weigering concreet uiteenzetten. Belangrijke indicatoren om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te bepalen bij het nagaan van de aangevoerde overtuiging zijn de omstandigheden waarin de asielzoeker zich deze overtuiging eigen heeft gemaakt, de wijze waarop deze overtuiging in conflict staat met het vervullen van de dienstplicht en het belang van deze overtuiging voor het religieuze of morele aspect van de persoon van de asielzoeker. Dit alles geldt in het bijzonder in het geval van een gewetensbezwaarde. Wanneer de gewetensbezwaarde niet kan verwijzen naar religieuze praktijken of een religieuze leer, mag wel worden verwacht dat hij in staat is om de morele of de ethische basis voor zijn overtuiging weer te geven. Deze overtuiging kan gebaseerd zijn op sociale of maatschappelijke inzichten, op het geloof of de overtuiging van zijn ouders, op filosofische denkbeelden of op de mening inzake mensenrechten. Van een persoon die verklaart een overtuigd en diepgeworteld pacifisme in zich te dragen, mag worden verwacht dat hij concreet en consistent uiteenzet wat aan de basis lag van deze overtuiging, hoe deze zich ontwikkelde en welke elementen een impact hebben gehad op deze ontwikkeling. In het verleden vertoond gedrag en beleefde ervaringen kunnen eveneens een licht werpen op de werkelijke overtuiging van de asielzoeker. De vraag of deze persoon reeds, voordat hij werd opgeroepen om de wapens op te nemen, uiting heeft gegeven aan zijn pacifistische overtuiging of gewetensbezwaren en of hij deze eerder heeft gemanifesteerd betreft een relevante overweging. Tevens dient rekening te worden gehouden met de vraag of deze persoon daardoor in het verleden reeds problemen heeft gekend.

Uit de verklaringen die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt vooreerst duidelijk dat verzoeker zich niet beroept op absolute gewetensbezwaren tegen het gebruik van geweld of het reguliere militaire apparaat *an sich*. Verzoeker bevestigt dit overigens uitdrukkelijk in het verzoekschrift waar hij stelt: *“Hij beroept zich inderdaad niet op absolute gewetensbezwaren tegen het militair apparaat an sich”* (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.7).

Verzoeker verklaarde en verklaart dat hij wel bezwaren zou hebben tegen het gebruik van geweld of een militaire actie tegen een gemeenschap of bevolkingsgroep waarmee hij zichzelf zou identificeren. Omtrent deze beweerde gewetensbezwaren wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Het Commissariaat-generaal meent dat er uit uw verklaringen ook geen fundamentele gewetensbezwaren kunnen worden onderscheiden betreffende uw deelname aan een militaire actie of handeling die gericht is tegen een gemeenschap of bevolkingsgroep waarmee u zichzelf zou identificeren. Toen u werd gevraagd of u er kan inkomen dat een land ertoe gedwongen wordt haar leger in te zetten indien er geen andere uitweg voorhanden is, antwoordde u dat dit toch zeer moeilijk voor u is, vooral indien het gaat over de inzet van een leger tegen de eigen bevolking. U stelde hierbij dat ingeval een deel van de bevolking zich illegitiem met geweld wil afscheuren van het land of wanneer een deel van de bevolking geweld gebruikt tegen een ander deel van de bevolking, en waarbij er dus sprake is van een burgerconflict, in de eerste plaats de politie in plaats van het leger moet worden ingezet. U voegde hieraan toe dat de politie hierbij geweld mag gebruiken indien nodig, om vreedzame burgers te beschermen (CGVS, p. 12-13). Bijgevolg kan hieruit worden besloten dat u zich in principe niet verzet tegen het gebruik van geweld door de autoriteiten tegen haar eigen bevolking. Hieruit blijkt dat u zich niet zozeer verzet tegen het feit dat de Oekraïense autoriteiten met gebruik van geweld optreden tegen de strijders in het oosten van het land, maar wel tegen de wijze waarop de Oekraïense overheid heeft geprobeerd en momenteel probeert het conflict te beslechten. Uit uw verklaringen blijkt dat u de Oekraïense overheid verwijt te weinig te hebben onderhandeld met de strijders alvorens militair in te grijpen (CGVS, p. 12-13).”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij er niet mee akkoord kan gaan dat het leger zou worden ingezet en geweld zou gebruiken tegen de eigen bevolking. Tevens tracht hij een onderscheid te maken tussen het geweld dat gepleegd wordt door het leger en het geweld dat gepleegd wordt door de politie. Zijn betoog kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Bij het CGVS verklaarde verzoeker immers nog uitdrukkelijk dat het leger kan en zelfs moet optreden – zij het gezamenlijk met andere ordediensten zoals de politie – wanneer de bevolking niet achter de separatisten staat (administratief dossier, stuk 5, p.12). Verzoeker komt voor het overige niet verder dan een loutere herhaling van zijn eerdere gezegden en tot een betwisting van de conclusie die verweerder aan deze gezegden verbindt. Hij vermag hiermee geenszins afbreuk te doen aan de voormelde motivering.

Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht geresumeerd:

“Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u uw weigering om ingezet te worden in het conflict baseert op politieke bezwaren tegen het beleid van de huidige regering in het algemeen en het beleid van de regering ten opzichte van de separatisten in het oosten van het land in het bijzonder. U verklaarde het

Oekraïense leger als reservist niet te willen dienen omdat u geen partij wil kiezen in het huidige conflict, en omdat de nieuwe regering naar uw mening geen hervormingen heeft doorgevoerd en niets heeft gedaan aan het systeem van corruptie in uw land. U meent dat de autoriteiten het conflict in stand houden om zo geen nieuwe hervormingen door te moeten voeren, en dus misbruik maken van de situatie (CGVS, p. 10-16)."

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij geen partij wilde kiezen in het conflict, dat hij het niet eens is met de wijze waarop de Oekraïense autoriteiten omgaan met het conflict en dat hij niet akkoord is met het beleid dat door deze autoriteiten gevoerd wordt.

De bestreden beslissing stelt in dit kader dan ook terecht:

"In dit verband moet worden opgemerkt dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke motivatie van zijn overheid voor een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren tegen het vervullen van de dienstplicht: "Not every conviction, genuine though it may be, will constitute a sufficient reason for claiming refugee status after desertion or draft-evasion. It is not enough for a person to be in disagreement with his government regarding the political justification for a particular military action. Where, however, the type of military action, with which an individual does not wish to be associated, is condemned by the international community as contrary to basic rules of human conduct, punishment for desertion or draft-evasion could, in the light of all other requirements of the definition, in itself be regarded as persecution." (UNCR, Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171)."

Op basis van de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt omtrent de methodes die door de strijdende partijen worden aangewend in het conflict in Oost-Oekraïne in de bestreden beslissing verder terecht vastgesteld:

"Wat betreft een mogelijk verzet tegen een deelname aan het militaire conflict in het oosten van het land omwille van de methodes en middelen die door de Oekraïense (militaire) autoriteiten worden aangewend tijdens het conflict – u verklaarde dat u niet de schuld wil dragen van de dood van vredige/onschuldige burgers (CGVS, p. 10-11) – dient verwezen te worden naar de toegevoegde informatie aan uw administratieve dossier waaruit blijkt dat er weliswaar gewag wordt gemaakt van bepaalde schendingen van de (mensen)rechten door de strijdende partijen, maar dat deze schendingen vooral worden begaan door enkele specifieke groepen of eenheden, zoals de gewapende groepen langs de kant van de pro-Russische separatisten, sommige nationalistische Oekraïense volksmilities die tegen de separatisten vechten of de Veiligheidsdienst van Oekraïne (SBU) aan de kant van de Oekraïense overheid. In de beschikbare rapporten wordt er geen gewag gemaakt van systematische of grootschalige schendingen van de mensenrechten of het oorlogsrecht door de eenheden van het reguliere Oekraïense leger waarin u als reservist zou worden ingelijfd. Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat u niet kunt aantonen dat er een reële kans bestaat dat u in het kader van een mobilisatie als reservist in het reguliere Oekraïense leger blootgesteld zou worden aan het risico om deel te nemen aan daden die ingaan tegen internationaal aanvaarde mensenrechten of grondbeginselen van het internationaal humanitair recht (cf. OHCHR, Report on the human rights situation in Ukraine: 11th Report – 16 May to 15 August 2015)."

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het loutere citeren van dezelfde informatie als deze die door verweerder werd gehanteerd bij het nemen van de bestreden beslissing. Hiermee vermag hij geenszins afbreuk te doen aan de voormelde, op deze informatie gebaseerde motivering.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Wat betreft een eventuele vrees om zelf gewond te raken dient opgemerkt te worden dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming."

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat de door verzoeker aangevoerde redenen om een eventuele oproeping voor de dienstplicht te weigeren niet getuigen van een dermate diepgewortelde overtuiging dat zij zodanig dwingend en onoverkomelijk zouden zijn dat zij hem ertoe zouden

verhinderen gevolg te geven aan een eventuele oproeping. Aangezien verzoeker geen andere elementen aanhaalde betreffende de voormelde criteria onder dewelke een dienstweigeraar of een deserteur beschouwd kan worden als een vluchteling en het dossier evenmin zulke elementen bevat, kan een eventuele vervolging of bestraffing omwille van zijn weigering om zijn dienstplicht te vervullen in het kader van de regeling waaraan alle onderdanen van zijn land zijn onderworpen dan ook niet worden aanzien als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst daarnaast naar het voorkomen van arbitraire arrestaties in het kader van de militaire mobilisatie en naar landeninformatie dienaangaande. Dit kan echter geenszins volstaan om *in concreto* aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst slachtoffer zou dreigen te worden van zulke arrestatie. Vooreerst blijkt uit de informatie die verzoeker in deze zelf citeert dat dergelijke willekeurige arrestaties voornamelijk voorkomen in bepaalde regio's van Oekraïne, met name in Kharkiv, Mukolaiv en Odessa. Verzoeker is echter niet van deze regio's afkomstig en toont niet aan dat zulke praktijken voorkomen, laat staan gangbaar zouden zijn, in zijn eigen regio van herkomst. Hoe dan ook is de geciteerde informatie van louter algemene aard. Zulke informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Hij dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift meermaals naar de strafbaarstelling van dienstweigering in zijn land van herkomst en haalt, middels een verwijzing naar algemene informatie, verscheidene gevallen aan van personen die ingevolge hun ontduiking van de dienst werden bestraft. Verzoeker doet hiermee echter geenszins afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Dat personen die hun dienst ontduiken of weigeren in Oekraïne riskeren slachtoffer te worden van strafrechtelijke vervolging en bestraffing, wordt in het voorgaande immers geenszins ontkend.

De benevens de reeds hoger besproken convocaties neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonde en dat uit de stukken van het dossier evenmin kan worden afgeleid dat hij ingevolge een eventuele oproeping om zijn dienstplicht te vervullen of ingevolge een mogelijke, aan een dienstweigering gekoppelde strafrechtelijke vervolging of bestraffing een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie'), wordt in de bestreden beslissing omtrent de situatie in verzoekers land en regio van herkomst voorts met recht gemotiveerd:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Kiev, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt."

Verzoeker brengt geen informatie bij die aan de voormelde motivering of de informatie waarop deze gesteund is afbreuk zou kunnen doen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS